

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: A. S. T., narozený X, t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený: Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem
Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, OCP, odd.
pobytové kontroly, pátrání a eskort, IČO: 72050250, sídlem Na
Spravedlnosti 2516, 530 02 Pardubice,

v řízení o žalobě ze dne 21. 10. 2024 proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 10. 2024, č. j. KRPE-90195-27/ČJ-2024-170022-SV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 4. 10. 2024, č. j. KRPE-90195-27/ČJ-2024-170022-SV žalovaný rozhodl o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) za účelem správního vyhoštění; zároveň byla dle § 124 odst. 3 téhož zákona stanovena doba trvání zajištění na 40 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 3. 10. 2024, 15:15 hodin.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby namítal žalobce nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný mohl využít mírnější prostředky v podobě zvláštních opatření. Podle žalobce byly v jeho případě splněny podmínky pro jejich uložení, naopak neshledal splněné podmínky pro jeho zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Splnění těchto podmínek pro zajištění žalovaný nesprávně dovodil z toho, že žalobce pobývá na území členských států delší dobu neoprávněně, pracuje bez pracovního povolení, nemá zdravotní pojištění a nemá dostatek finančních prostředků. Žalobce dále namítal, že žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí nedostatečně zjišťoval, zda zvláštní opatření mohou být v případě žalobce skutečně účinná a žalobce je schopen a ochoten splnit povinnosti z nich plynoucí. Žalovaný v průběhu výsledku žalobce, který proběhl dne 4. 10. 2024, žalobce nepoučil o možnosti, že by mohl být omezen na svobodě zajištěním a nepoučil ho o možnosti odvrátit omezení svobody uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Žalovaný nezjišťoval, zda žalobce je schopen a ochoten případné zvláštní opatření za účelem vycestování dodržovat a odvrátit tak omezení osobní svobody. Žalobce dále závěrem žalovanému vytkl, že zcela opominul, že žalobce má ubytování v ČR, což opakovaně uvedl při svém výsledku dne 4. 10. 2024. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Ve vyjádření k žalobě dne 31. 10. 2024 žalovaný uvedl, že zástupce žalobce vymezil v žalobě toliko názor, že jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a současně nelze užít zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. Své velmi obecné tvrzení však nepodpořil žádným konkrétním argumentem. Žalovaný má zato, že se v napadeném rozhodnutí vyjádřil dostatečně určitě, jeho argumentace nachází oporu ve správním spise, žalobci nebyla ve správním řízení upřena žádná práva, naopak, veškerá jemu daná poučení jsou součástí spisu. Co se týče možnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, toto bylo v řízení dostatečně zkoumáno a v odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince srozumitelně popsáno. Žalovaný byl povinen důvodnost či nedůvodnost uložení zvláštního opatření zkoumat, vyhodnotit a cizince seznámit, nikoliv písemně vydávat další a další typy poučení. Žalobce měl právo na svá vyjádření a argumentaci (po komplexním poučení), dotazy byly směřovány i do oblasti jeho pobytové a životní situace, tedy argument o nemožnosti se účinně hájit kvůli absenci rádoby žádaného poučení považoval žalovaný za účelový. Závěrem žalovaný uvedl, že je toho názoru, že institut zvláštního opatření je dostatečně určitý a nevyžaduje další detailní doplnění zákonného znění. Zkoumání důvodů je v kompetenci správního orgánu a ten vymezil svá tvrzení dostatečně určitě, včetně problematiky řádného bytového zázemí žalobce, legitimní obstarávání si finančních prostředků na pobyt a obživu. Žalovaný vyhodnotil, že v daném konkrétním případě není bydlení u kamaráda bez smluvního vztahu zárukou a hodnověrností potvrzeného ubytování, navíc tvrzené bydlení u kamaráda a legitimní potvrditelný pobyt není totéž. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Jelikož žalobce ani žalovaný výslovně nenavrhli projednání věci při jednání ve lhůtě k tomu stanovené a soud neshledal jeho nařízení nezbytným, rozhodl o věci bez nařízení jednání v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (s.ř.s.).
5. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.)
6. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu mimo jiné vyplývá: dne 3. 10. 2024 byl žalobce kontrolován PČR v rámci pobytové kontroly na adrese X, kdy žalobce na výzvu k prokázání totožnosti a předložení oprávnění k pobytu na území ČR prokázal totožnost předložením cestovního dokladu Vietnamské socialistické republiky č. X, který nebyl opatřen žádným platným vízem. Následným dalším šetřením a lustrací v dostupných informačních systémech bylo zjištěno, že žalobce neměl a nemá ČR vydáno žádné vízum a jiné platné oprávnění k pobytu, které by ho opravňovalo k pobytu na území ČR. Ze strany PČR byly provedeny úkony směřující k řádnému zjištění totožnosti žalobce a jeho pobytového oprávnění. Žalobci byly sejmuty otisky prstů. Porovnáním otisků prstů v centrální evidenci daktyloskopických karet prostřednictvím systému AFIS a EURODAC nebyla zjištěna shoda se žádným záznamem. Provedeným šetřením v dostupných informačních systémech PČR bylo zjištěno, že žalobce nemá a nikdy v minulosti neměl vydáno ČR žádné vízum nebo jiné platné oprávnění k pobytu a že není žadatelem o mezinárodní ochranu. Z předloženého cestovního pasu Vietnamu č. X bylo zjištěno, že je platný od 19. 3. 2019 do 19. 3. 2029 a není opatřen žádným platným vízem. Jako poslední bylo v cestovním pase vylepeno již neplatné dlouhodobé vízum Polské republiky č. 100005403, vydané na Zastupitelském úřadu Hanoi, s platností od 13. 1. 2020 do 14. 12. 2020, délka pobytu 337 dnů. Dále bylo zjištěno, že je v cestovním dokladu otištěno nespecifikované razítko Polské republiky ze dne 15. 10. 2020. Z otisků přechodových razítek bylo dovozeno, že žalobce vstoupil na území států EU na polské vízum č. X přes letecký hraniční přechod Polska - Warszawa dne 13. 1. 2020 a od té doby do dne kontroly 3. 10. 2024 území těchto států neopustil. Žalovaný si opatřil prostřednictvím Centra společné policejní spolupráce od policejních orgánů Polské republiky informace k osobě žalobce, zejména, zda disponuje v Polské republice pobytovým oprávněním. Ze zaslané odpovědi bylo zjištěno, že si podal dne 21. 10. 2020 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, kdy bylo toto řízení dne 13. 8. 2021 o povolení k pobytu zastaveno. Dne 4. 10. 2024 bylo zahájeno s žalobcem z moci úřední správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států EU. Oznámení o zahájení správního řízení si žalobce převzal osobně na pracovišti správního orgánu dne 4. 10. 2024. Žalobce v rámci výslechu dne 4. 10. 2024 do protokolu zejména uvedl, že se narodil a vyrůstal ve Vietnamu, jehož je

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

doposud státním příslušníkem. Je ženatý, manželka a děti žijí ve Vietnamu. Do ČR přijel z Polska poprvé v červnu 2022. V Polsku pobýval od roku 2020 na základě dlouhodobého víza. V době jeho příjezdu si byl již vědom, že jeho pobyt v Polsku nebyl prodloužen, tedy věděl, že na území států EU již nemůže pobývat. Toto však z ekonomického důvodu nerespektoval, a i nadále setrval na území států EU, kdy opakovaně cestoval mezi Polskem a ČR a vykonával výdělečnou činnost. Naposledy přicestoval do ČR před necelým měsícem, pobýval zde u kamarádů a pracoval různě po stavbách. Vlastní bytové nebo sociální zázemí v ČR žádné nemá, aby měl peníze, tak si shání práci, kde se dá, bydlí různě po bytech nebo ubytovnách krajanů. To, že je tady nelegálně, ví, nemá však snahu to řešit, spoléhal na to, že nebude policií kontrolován.

9. Dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *„Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“*
10. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“*
11. První okruh žalobních námitek se týkal naplnění podmínek skutkové podstaty správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný své závěry ohledně naplnění důvodu zajištění dle zmíněného ustanovení odůvodnil podle soudu dostatečně. Předně na str. 4 napadeného rozhodnutí žalovaný vyzdvihnul tato žalobcova protiprávní jednání, která v součtu poukazují na vysokou společenskou nebezpečnost. Zejména v tomto směru uvedl výčet vědomého protiprávního jednání žalobce, které obsahuje i.) nelegální vstup a pobyt na území ČR; ii.) nerespektování právních předpisů v oblasti zaměstnávání cizinců na území ČR; iii.) absence jakékoliv snahy svou situaci řešit a namísto toho pokračování v protiprávním jednání s tím, že doufá, že nebude odhaleno; iv.) délka doby, po kterou k protiprávnímu jednání docházelo (od 13. 8. 2021 do policejní kontroly, tj více než tři roky). Současně bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, a to dne 4. 10. 2024. Soud se se závěry žalovaného plně ztotožňuje a odkazuje se na ně. Pakliže se žalobce dále snaží v žalobě navodit dojem, že jeho jednání nedosahovalo potřebné intenzity, je soud právě opačného názoru. Žalobce pobýval na území ČR i Polska nelegálně opakovaně, kdy přejížděl z Polska do ČR za prací. Rovněž svým jednáním porušoval žalobce opakovaně právní řády hned dvou členských států EU. Namísto toho, aby žalobce svou situaci intenzivně řešil způsobem, který je v souladu s právními předpisy ČR i Polska, uchýlil se k pokračování v nelegálním pobytu na území ČR i Polska. Veškeré uvedené protiprávní jednání žalobce je jasným důkazem neexistence sebereflexe žalobce a jeho hlubokého despektu k dodržování právních předpisů ČR v oblasti cizineckého práva i práva

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zaměstnávání cizinců, v čemž je správně spatřována ona zmiňovaná intenzita jednání. Rovněž z jednání žalobce lze vyvodit důvodnou domněnku, že bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť z jeho jednání je zjevný úmysl území neopustit a pokračovat ve svém protiprávním jednání, a to i za cenu dalšího skrývání na území ČR či Polska za účelem pokračování získávání finančních prostředků z nelegální výdělečné činnosti.

12. Druhý okruh žalobních námitek směřoval vůči závěru žalovaného, že by uložení zvláštních opatření bylo neúčinné. Soud se proto zabýval odůvodněním napadeného rozhodnutí v části, která se vztahovala k tvrzené neúčinnosti zvláštních opatření (str. 3-4 napadeného rozhodnutí), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný především vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření. V tomto směru soud podotýká, že při posouzení, zda je možné a vhodné uložit zvláštní opatření, zkoumá žalovaný jednak subjektivní složku (tj. možnost a ochotu se těmito opatřeními řídit) a jednak objektivní složku (vázanost na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal), přičemž je nezbytné, aby byly naplněny obě složky současně, viz rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, 10 Azs 102/2016 -56. Žalovaný v rozhodnutí výslovně uvedl, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za „nemožné“ na str. 5-6 (subjektivní složka), ale rovněž za „neúčelné“ na str. 6 (objektivní složka). Na základě posouzení dosavadního jednání žalobce přitom dospěl k závěru, že neskytá záruku plnění uložených povinností, neboť z jeho předešlého jednání je zjevný úmysl neopustit území.
13. Mezi okolnostmi, které žalovaný posuzoval, lze nalézt, že žalobce v době zajištění disponoval finančními prostředky ve výši 1 000 Kč (po zaplacení pokuty); na bankovních účtech nemá žádné finanční prostředky. Současně je ze situace žalobce patrné, že si nemohl finanční prostředky opatřit prací, neboť nedisponoval příslušným pobytovým oprávněním. Za této situace žalovaný logicky o uložení zvláštních opatření ve formě složení finanční záruky neuvažoval. Dále vycházel žalovaný z toho, že žalobce nebyl schopen prokázat ani zajištění prostředků k pobytu na území ČR a k vycestování, kdy na území ČR neměl stále bydliště. S tvrzeními žalobce o opominutí existence místa pobytu žalobce žalovaným při rozhodování o nemožnosti uložit zvláštní opatření z důvodu neexistence hlášeného pobytu soud nesouhlasí, ačkoliv adresu, kde by se mohl zdržovat, sdělil žalobce žalovanému opakovaně. Neexistence hlášeného pobytu je jedním z mnoha hledisek, které žalovaný vzal při svých úvahách v potaz, když hodnotil situaci žalobce pro účely možnosti uložit zvláštní opatření. Soud se ztotožňuje s konečným závěrem žalovaného ohledně nemožnosti uložit zvláštní opatření i z důvodu neexistence hlášeného pobytu, neboť neexistence hlášeného pobytu ztěžuje případný následný kontakt s žalobcem, např. pro doručování úředních písemností či při dohledu nad realizací uloženého správního vyhoštění. Neexistence hlášeného pobytu rovněž poukazuje na to, že žalobce není nikde vázán a je pro něj tudíž jednoduché změnit své místo pobytu a skrývat se či se jinak vyhýbat dosahu správních orgánů. V tomto směru soud dále odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2024, č. j. 2 A 13/2024 – 19, kde se soud vyjádřil takto: „Žalobce *neuvěd*l na území ČR žádnou adresu, na které by se *trvale* zdržoval. Žalovaný v napadeném rozhodnutí *nevyslovil* závěr, že *platná nájemní smlouva* či *označení zvonku* nebo *poštovní schránky* jsou *podmínkou* pro uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Z těchto skutečností ve spojení s dalšími zjištěními žalovaného však žalovaný zcela oprávněně naznal, že *nebyla dána jistota, že se žalobce bude zdržovat na adrese místa pobytu [...]*“ Z tvrzení žalobce je patrné, že na adrese Pardubická 4, Srch, již uvedl v rámci výslechu dne 4. 10. 2024, pobývá

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

toliko dočasně u kamaráda, a to bez záměru, zdržovat se tam dlouhodobě. V daném případě se jedná toliko o místo k přespaní po dobu výkonu výdělečné činnosti v ČR poblíž místa současného ubytování. Jinak má žalobce „trvalé“ místo pobytu na ubytovně v Polsku ve městě Lodz, kde si svůj pobyt i platí. Tuto tezi žalovaného žalobce potvrdil, když na otázku správního orgánu v rámci výsledku ze dne 4. 10. 2024, kde se bude na území ČR po dobu řízení zdržovat, odpověděl, že je to u něj různé, záleží podle práce. Ačkoliv žalobce v rámci zmíněného výsledku prohlásil, že bude spolupracovat se správním orgánem a je připraven setrvat na správním orgánem určeném místě či splnit jiné požadavky, neshledal žalovaný tato tvrzení důvěryhodnými, a to i s ohledem na výše uvedené závěry stran absence finančních prostředků a hlášeného místa pobytu. V tomto směru tedy soud, stejně jako před ním i žalovaný, neshledal splněny předpoklady subjektivní složky.

14. Dále soud uvádí, že při výsledku dne 4. 10. 2024 žalobce uvedl, že do ČR přijíždí opakovaně z Polska za prací; aktuálně chtěl zůstat v ČR ještě 14 dní. Na otázku, zda by žalobce vycestoval dobrovolně, odpověděl, že asi ano, ale musel by si vydělat peníze na letenku. V ČR pobýval neoprávněně a opakovaně porušil právní předpisy v oblasti cizineckého práva ČR – když opakovaně překračoval hranice mezi Polskem a ČR bez příslušných pobytových oprávnění a současně vykonával na území ČR nelegální práci. To vše vědomě a po dobu trvající více než tři roky. Žalovaný tak dospěl ke správnému závěru, že mírnější donucovací opatření než zajištění za účelem správního vyhoštění, nepřichází v úvahu a ani by nebyla účinná a že žalobce by ani v případě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování nevycestoval a mařil by či ztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Tímto tedy nebyly splněny ani podmínky objektivní složky.
15. Z uvedeného vyplývá, že k zajištění žalobce bylo žalovaným přistoupeno až po zvážení, zda uložení zvláštního opatření je schopno účinně zajistit plnění povinností žalobcem, především povinnosti vycestovat z území v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalovaný si byl vědom toho, že aplikace zvláštních opatření musí mít v souladu se zásadou proporcionality vždy přednost před zajištěním, jež velmi citelně zasahuje do ústavně zaručeného práva žalobce na osobní svobodu, a které může být uplatněno teprve pokud zvláštní opatření nelze vůbec uložit nebo pokud je zřejmé, že takové opatření v dané věci nemůže účinně zajistit plnění povinností cizincem, především povinnosti vycestovat z území v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.
16. Žalovaný také splnil povinnost zjistit v potřebném rozsahu okolnosti rozhodné pro případné uložení zvláštních opatření, resp. pro úvahu o tom, zda lze zvláštními opatřeními dosáhnout v přiměřené míře zajištění splnění povinnosti cizince opustit území v případě správního vyhoštění, přičemž vzal v úvahu veškerá skutková zjištění týkající se protiprávního jednání žalobce a obsah jeho výsledku. Soud si je vědom, že nebylo povinností žalobce navrhopvat jednotlivá zvláštní opatření či prokazovat jejich možnost, neboť vzhledem k tomu, že při zajištění cizince se jedná o uložení povinnosti správním orgánem z moci úřední, spočívá povinnost zjistit skutkový stav v potřebném rozsahu na bedrech správního orgánu (§ 50 odst. 3 správního řádu).
17. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žalovaný svá zjištění učiněná v rámci správního řízení dostatečně promítl do odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež je přezkoumatelné, neboť jsou z něj patrné důvody, na základě, nichž žalovaný dospěl k názoru, že v případě žalobce jsou zde dány důvody pro zajištění žalobce a nelze uložit zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaný své závěry jasně a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

srozumitelně vysvětlil a uvedl úvahy, jimiž se při posouzení těchto otázek zabýval. Veškeré žalovaným učiněné závěry nacházejí oporu v provedených důkazech a z těchto důkazů vyplývá, že rozhodnutí o zajištění žalobce není s ohledem na učiněná zjištění nepřiměřeným zásahem do jeho práv. Žalovaný komplexně shrnul důvody zajištění i to, proč nelze v případě žalobce uložit zvláštní opatření, když za daných okolností nebylo možno vyloučit, že v případě, že by nebylo přistoupeno k zajištění, by se žalobce mohl ztratit správním orgánům z dosahu a pobývat na území ČR či Polska skrytě a neoprávněně, přičemž uložením zvláštního opatření by mohl být zmařen cíl, k němuž zajištění směřuje. Své rozhodnutí žalovaný odůvodnil dostačujícím způsobem, když je třeba zohlednit i to, že v krátké časové době, kdy je žalovaný nucen rozhodnout, nelze provádět rozsáhlé dokazování.

18. Dále shledal soud nedůvodnou námitku žalobce vytykající žalovanému nedostatečné poučení. Oporu pro své závěry spatřuje soud v rozsudku NSS ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016 -56 bod [41], kde se vyjádřil NSS následovně: *„K povinnosti žalované poučit cizince o možnosti uložení zvláštních opatření v každém jednotlivém případě, Nejvyšší správní soud uvádí, že tento postup není nezbytný v situacích, kdy správní orgán shledá, že jsou zde skutečnosti, které efektivnost užití mírnějších opatření vylučují. Naopak v situacích, kdy předpoklady pro aplikaci mírnějších prostředků (§ 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců) splněny jsou, tj. správní orgán dospěje k závěru, že uložením mírnějšího opatření nebude ohrožen výkon správního vyhoštění a že toto opatření se jeví jako postačující, přistoupí ke zjišťování ochoty a možnostem stěžovatele se těmto opatřením podrobit (tj. subjektivní složka). V souladu s požadavky zákona o pobytu cizinců a Směrnice však ani v tomto případě nelze jednoznačně dospět k závěru, že správní orgán má vůči cizinci tzv. poučovací povinnost. Nejvyšší správní soud již ve svých dřívějších rozhodnutích označil poučení jako prostředek vhodný, nikoliv však nezbytný, a to zejména v situacích, kdy správní orgán dostatečně zjistí stav věci z jiných skutečností (viz rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2013 č. j. 6 As 41/2013 – 36, rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2014, č. j. 4 Azs 192/2014-32).“*
19. Soud tak dospěl k závěru, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy byly posuzovány skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Úvahy žalovaného netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Žalovaný se s důvody zajištění i možností uložení zvláštních opatření žalobci vypořádal v mezích zákona a okolností dané věci dostatečně a odůvodnil důvody, jež ho vedly k zajištění žalobce. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné.
20. Z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je zcela správné a žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (**výrok I.**).

VI.

Náklady řízení

21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II.**).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 11. listopadu 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.